

skal komme til, og det er den, at det kgl. Theater ikke kan vide, hvorledes det vil stille sig finansielt, naar man driver et andet Theater ved Siden af. Der tror jeg nok, at den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, hvad jeg godt kan forstaa, han gjør, at Abonnementet kunde blive ringere, og at maaske ogsaa Besøget kunde blive ringere, naar man havde et andet Theater ved Siden af. Men for det Første er det jo saaledes, at der ikke bliver flere Theatre i Byen, end der var i Forveien; der var 3 i Forveien, og der bliver ogsaa 3 Theaterbygninger foruden det kgl. Theater. Dernæst er Sagen den, at de Stykker, man mener der skal spilles paa det kgl. Theater under den Ordning, her er foreslaaet, det er netop saadanne Stykker, som i Dieblirket trække fuldt Hus. De Stykker, der er Tale om, er, jeg vil ikke kalde dem Udstyrstykker for ikke at krænke den ærede Kultusminister, men Stykker, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) benævnte: Saadanne Stykker, som fordre særlig stor Udsmykkelse; det er disse Stykker, der trække Hus, det er sandelig ikke det reciterende Skuespil eller den moderne Komædie; det, som fylder Hulst, er netop det, som maaske ikke har den høieste kunstneriske Værdi, men som ganske sikkert falder i Publikumsmag; og det maa jeg sige, at jeg tror, at det Abonnement, der haves i Dieblirket paa det kgl. Theater, det er nærmest et saadant, som drages derhen af de samme Stykker, som drage det store Publikum. Det er ogsaa høist rimeligt, at det er fra dette Publikum det største Abonnementantal kommer. Jeg kan ikke negte, at Indvendingen syntes mig ikke vel begrundet. Jeg tror nok, det skulde vise sig, at det kgl. Theater meget vel betalte sig alligevel, selv om man drev et andet Theater ved Siden af, i alt Fald vilde betale sig ligesaa godt som nu, men det skal jeg strax komme til. Der er desuden en Ting, som man dog maa tænke paa, at i Virkeligheden forringes Konkurrencen betydeligt for det kgl. Theater derved, at det overtager et Privattheater; det skal man regne med, at der i Dieblirket er et Publikum, som vil se Komædie og give Penge ud til den Sag, og at dette Publikum i Dieblirket er henvist til 4 Theatre; saa hvis det kgl. Theater overtager de 2, faar det

ogsaa en større Indtægt samtidigt med, at det tilintetgjør en farlig og besværlig Konkurrence. Jeg kunde forstaa et Standpunkt, der sagde: Vi ville ikke have Noget med Theatret at gjøre; vi lufte Duktiken, som man har sagt. Men jeg kan mindre forstaa det Standpunkt, som det høie Folkething for Dieblirket kommer til at indtage, nemlig det at drive et Theater med Understud uden at ville forsøge paa at fjerne dette Understud. Jeg tror rigtignok, at hvis man i det Hele skulde gjøre et Forsøg, er det den eneste Udvei, man i Dieblirket kan forsøge at gaa; altsaa den med de forhaandenværende Kræfter at leie et andet Theater til og derved forsøge at formindste Understudet. Det er jo dog, det maa man sige, ubehageligt for os hvert Aar at skulle votere en Vallance for Theatret, som ikke alene ikke overholdes, men som fører til, at man ganske hensynsløst faar at se et Understud, der, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds nævnte, og som Alle vide, sidste Aar var 200,000 Kr. Det synes jeg, er en betænelig Sag, og jeg vilde ønske, at man kunde komme bort derfra. Men naar man maa ønske det, synes jeg, man skulde gjøre Alt, hvad man kunde, for at sætte Theatret i Stand dertil ved ikke at negte dette Prøveaar, da der ikke er Meget at røstere ved den Sag. Det forekommer mig, at Finantsudvalget har viist sig meget lidt modigt ved denne Leilighed, skjøndt man vel nok kan være bange for, at det skal gaa, som det er gaaet ved tidligere Leiligheder, at man stedes ilde i Theaterjager. Jeg kan forstaa, at der i Thinget er en vis Mistro og Ulyst til at komme ind paa denne Ting, det er let forklarligt efter tidligere Erfaringer. Men paa den anden Side maa jeg mene, at naar hele Forsøget kun gjælder et Aar, en saa kort Tid, at der kun er meget lidt at røstere derved, kunde man gjerne gaa med dertil. Jeg hørte, at den ærede Ordfører sagde — og jeg begriber ogsaa godt det Henhyn — at han var bange for, at vi alligevel kom til 2 Theatre en Gang. Men hvis det nu viste sig, at det betalte sig, var den Ulykke jo ikke saa stor, at man letede Dagmartheatret for nogen Tid. Hvis det ikke betalte sig, i alt Fald ikke i det Forhold, at man kunde modarbejde Underbalancen, kunde man jo igjen opgive det. Det er en Betragtning, som jeg